

Отримати житло у власність за набувальною давністю можна слідуючи за певними кроками:

- завершення будівництва житла
- введення в експлуатацію
- реєстрація права власності
- дотримання вимог ч. 1 ст. 344 ЦК України.

Отже, особа, яка має намір набути право власності на житло за набувальною давністю, відповідно до ч. 4 ст. 344 ЦК України повинна звернутися до суду і надати докази того, що житло введене в експлуатацію та зареєстроване, а також

докази добросовісного володіння житлом протягом встановленого строку.

З огляду на новизну такої підстави набуття права власності, як набувальна давність, судова практика починає лише формуватися. Саме з метою забезпечення правильного й однакового застосування судами законодавства про виникнення, припинення, захист права власності та інших речових прав Пленум Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ постановив судам свої роз'яснення [5].

Література

1. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 року (редакція від 19.02.2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
2. Цивільний кодекс Української РСР : Закон УРСР від 18 липня 1963 року (втрата чинності від 01.01.2004 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>.
3. Яворська О.С. Набуття права власності за давністю володіння / О.С. Яворська // Адвокат. – 2013. - № 5. – С. 29-35.
4. Головін О. Набувальна давність як спосіб набуття права власності на майно / О.Головін // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2014. - №3(36). - С. 42–48.
5. Про судову практику в справах про захист права власності та інших речових прав : Постанова Пленуму Вищого спеціалізованого суду від 07.02.2014 року // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.

УДК 347.63

ПИТАННЯ ОПІКИ ТА ПІКЛУВАННЯ ПРО ДІТЕЙ В УМОВАХ ПРОВЕДЕННЯ АТО

Мельник О. – ст. 3 курсу, гр. ПРвн-31.

Науковий керівник - к.ю.н., доцент Світлак І.І.

Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

Однією з основних соціальних проблем в Україні залишається проблема виховання дитини в сім'ї. Сім'я має особливе значення в житті кожної людини, забезпечує її захист і соціалізацію, формує моральні основи, емоційний світ дитини. Право на сім'ю є одним з природних прав людини, адже дає можливість забезпечити її нормальний фізичний, моральний, інтелектуальний та соціальний розвиток, дає змогу стати повноцінним членом суспільства. Право жити та виховуватись в сім'ї кожна дитина має від народження та в силу народження. Проте, сумна статистика підтверджує той факт, що в Україні продовжує зростати кількість дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Становлення України як незалежної правової держави з ринковою економікою стало важким випробуванням для багатьох членів нашого суспільства, особливо дітей. Значна частина громадян України не змогла адаптуватись до умов безробіття і змушена була їхати за кордон на заробітки, багато хто з них внаслідок падіння життєвого рівня стали алкоголіками, наркоманами чи потрапили до місць позбавлення волі, а їхні діти залишилися без батьківського догляду і турботи.

Особливої гостроти питання піклування над дітьми набуває за умов проведення АТО на Сході України, коли нагальним є завдання соціального захисту дітей. У зоні АТО сьогодні припинено усиновлення дітей, не забезпечені права дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Сьогодні в Україні з'явилася нова категорія дітей - діти-комбатанти, які мають досвід участі у збройних конфліктах та використання зброї. За деякими

даними, бойовики використовують дітей для збору даних розвідки готують для участі в бойових діях та виконання допоміжних функцій. Проте офіційні дані щодо кількості дітей, залучених до бойових дій на Сході України, кількості дітей, які втратили батьків (осіб, що їх замінюють; законних представників), але не перебувають на обліку в службах у справах дітей, кількості дітей, що самостійно покинули територію ведення бойових дій тощо відсутні [1].

В Україні відсутній досвід врегулювання таких відносин та створення дієвого механізму захисту прав дітей, що постраждали внаслідок проведення АТО.

Як відомо, правове регулювання здійснюється шляхом визначення у нормативно-правових актах прав та обов'язків суб'єктів права у певній сфері суспільних відносин, меж їхньої правомірної поведінки, гарантій реалізації правового статусу та заходів юридичної відповідальності за правопорушення, а також процесуальних основ її застосування [2, с. 622].

На шляху врегулювання даного питання, на нашу думку, прогресивною є позиція Президента України щодо ужиття заходів задля влаштування у найкоротші строки дітей, батьки (один із батьків) яких померли внаслідок поранення, контузії чи каліцтва, отриманих у районах проведення АТО.

Відповідно до Указу Президента «Про невідкладні заходи щодо забезпечення додаткових соціальних гарантій окремим категоріям громадян» Кабінет Міністрів України має ужити невідкладних заходів щодо влаштування в установленому порядку у найкоротші строки дітей, батьки (один із батьків) яких загинули під час участі в АТО, захищаючи

незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України, або померли внаслідок поранення, контузії чи каліцтва, отриманих у районах проведення АТО, шляхом встановлення опіки та піклування над такими дітьми, їх усиновлення, передачі до прийомних сімей, дитячих будинків сімейного типу, а також до закладів для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, забезпечити відповідне фінансування зазначених закладів і передбачених законодавством соціальних виплат [3].

Практична реалізація вимог, встановлених Указом Президента насправді ускладнюється, адже взяття під опіку, передача до прийомної сім'ї безпосередньо у зоні АТО неможлива. На наш погляд, сьогодні потрібно запровадити спрощений механізм для сімейного влаштування дітей, які осиротіли або залишилися без батьківського піклування унаслідок бойових дій.

Фахівці сьогодні констатують також проблему реалізації контролюючих функцій щодо умовно засуджених дітей (їх понад 500 в Луганській та

Донецькій областях), які мусять регулярно відмічатися у виконавчій службі аби не бути ув'язненими через порушення режиму умовного засудження.

Отже, захист прав дітей-громадян України, які безпосередньо знаходяться у ситуації збройного конфлікту, – це нова проблема, якою має опікуватися держава, але вона сьогодні не має ані відповідної нормативно-правової, інституційної та організаційної бази.

В ситуації, що склалась в Україні, лише, в першу чергу, припинення військових дій на Сході України, а також дотримання міжнародних стандартів захисту прав дітей може забезпечити збереження життя, фізичної і психічної цілісності, здоров'я та відносного соціального благополуччя постраждалих дітей.

Ігнорування проблеми влаштування дітей, постраждалих внаслідок проведення АТО неминуче призведе до негативних та тривалих наслідків: фізична та психологічна травматизація, розвиток культури ненависті, знищення сімейних та соціальних зв'язків, зниження якості освіти та, як наслідок, рівня життя у дорослому віці [4].

Література

1. Миколок О. Війна – це найбрутальніше порушення прав дитини / О. Миколок // [Електронний ресурс]. – Режим доступу <http://www.day.kiev.ua/uk/article>.
2. Юридичний словник; за ред. Б.М. Бабія, Ф.Г. Бурчака, В.М. Корецького, - Вид. 2-е, перероб. і доп. - К.: Головна редакція Української рад. енци., 1983. - 872 с.
3. Про невідкладні заходи щодо забезпечення додаткових соціальних гарантій окремим категоріям громадян : Указ Президента України від 29.10.2014 року // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
4. Щодо дотримання Україною міжнародних стандартів захисту прав дітей у збройних конфліктах : Аналітична записка Національного інституту стратегічних досліджень [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.niss.gov.ua/articles>.

УДК 347.238

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВ ПОДРУЖЖЯ НА ЧАСТКУ У СТАТУТНОМУ ФОНДІ ГОСПОДАРСЬКОГО ТОВАРИСТВА

Михайленко О. – ст. 3 курсу, гр. ПРвн-31.

Науковий керівник - к.ю.н., доцент Світлак І.І.

Вінницький коледж економіки та підприємництва ТНЕУ

Одним з основних інститутів цивільного права є інститут права власності. Право власності становить фундамент усіх цивільно-правових відносин, навколо яких будуються інші відносини.

Фізичні особи можуть здійснювати право приватної власності як індивідуально, так і спільно з іншими особами шляхом об'єднання їхнього майна та утворення внаслідок цього права спільної власності. Право спільної власності є певною організаційно-правовою формою реалізації суб'єктами права власності належних їм майнових прав [1, с. 201].

Згідно зі ст. 430 ЦК УРСР громадяни могли укладати договори про спільну діяльність і об'єднувати свої майнові внески для створення спільної власності лише з іншими громадянами і лише для задоволення своїх особистих побутових потреб [2].

В ч. 1 ст. 62 СК України зазначається, якщо майно дружини, чоловіка за час шлюбу істотно збільшилося у своїй вартості внаслідок спільних трудових чи грошових затрат або затрат другого з подружжя, воно у разі спору може бути визнане за рішенням суду об'єктом права спільної сумісної власності подружжя [3].

Отже, за змістом зазначеної норми особисте майно дружини, чоловіка може бути визнане об'єктом права спільної сумісної власності подружжя за наявності сукупності таких умов, як істотність збільшення вартості майна, збільшення такої вартості саме за час шлюбу, а також за наявності спільних трудових чи грошових затрат обох з подружжя або затрат другого з подружжя.

За ст. 69 СК України спільність майна, як правило, найбільш повною мірою забезпечує інтереси подружжя. Проте, в житті можуть виникати ситуації, коли подружжя доходить висновку про припинення режиму спільності та поділ належного йому майна.

Коло суб'єктів права спільної сумісної власності є аналогічним суб'єктам права спільної часткової власності (ч. 2 ст. 356 ЦК), за тим винятком, що ч. 2 ст. 368 ЦК України встановлює, що законом можуть бути встановлені обмеження для держави та територіальних громад бути учасниками права спільної сумісної власності [4].

На практиці найбільш спірними є питання визначення права спільної сумісної власності подружжя на вклад до статутного фонду господарського товариства.